

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Voluntas Dei vt in cunctis quærenda & sequenda, & quomodo quisque in
omnibus sese obseruare debeat. Cap. XXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

vt huc scilicet pertrahat, pro quo & seipsum totum nobis tradit possidendum, cunctaque in peculium nostrum perpetuum, quæcunque in cælo sunt & in terra, quæcunque ex ipso profluxere, quæcunque angeli possident & sancti, vt ea omnia non minus nostra sint, quam sunt illorum. Nulla re citius tam à seipso, quam à creaturis vniuersis homo exoneratur, quam quod seipsum humiliet, extenuet, creaturas omnes floccipendat, omniaque terrena ista reputet vt stercola, terram & vile lutum, vnde vera sunt confecta, ac in quæ sunt reuersura: Deum verò solum gestet in corde, & animo, idque desideratissimo prorsus adfectu. Nam si Deus est ingressurus, omnia prius egredi oportet, nihilque penitus in te, nisi nuda puraque intentio & desiderium quoddam Dei, perpetuo eidem seruiendi, & supra omnia summum proximique locum ei tribuendi, remanere debet.

Phil. 3.

Voluntas Dei vt in cunctis querenda & sequenda, & quomodo quisque in omnibus sese obseruare debeat.

CAPVT XXIV.

Auspiciaturus, aut perfecturus quippiam, primò omnium cor tuum ad superabundantem diuinæ bonitatis abyssum humiliter eleua, ac citra illius orbem planè agnoscas te posse perficere nihil, humiliterque Deum exores, vt illi & omnia opera tua, hoc est, quicquid volueris facere aut omittere, pro summa sua voluntate, ad suum dirigat honorem. Porro si tibi parum liquet quæ sit voluntas Dei, tunc in intimis tuis ad eum conuersus, cum silentio istic expecta, quid Deus aut ratio tua illuminata faciendum, quid fugiendum præscribit. Sin verò post hæc quæ permans incertus atque antea, cum obseruato perpensoque teipso, id elige quod naturæ, sensualitatisque tux molestius & magis est contrarium. Id autem citra omnem controuersiam tutissimum est, quemadmodum & periculosius est. & conscientiam magis postea premere solet, id ad quod dædetur natura propensior. Illud longè vtilius est, quam multi ad diuersos discursus, quam plurimæ cum magna distractione & paruo fructu consultationes, obseruata tamen semper diuinarum scripturarum sententia. Aliqui quum Deum intus habere cupiunt, ad externa semer effundunt, ad externa autem vocati, intro regredi volunt. Ita semper ad quæcunque à Deo inuitantur, alia atque alia semper ipsi moliantur, suos modos, sui cerebri somnia alijs omnibus præferentes. Contra, alij præclara quædam auspicantur exercitia vt magnum quiddam inde putetur enasciturum, sed priusquam atterdas in pristinam statim consuetudinem & ad naturæ illecebras relabuntur. Alij quidem per ignem transeunt & aquam, sed quum introconuertuntur, quo minus tunc fulcimenti intus experiantur, hoc molestius ferunt. At quanto citius sibi mori studuerint: tanto facilius pertransire poterunt. Proinde quam varij sunt homines, tam varia etiam ad Deum sunt exercitia, adeò vt quod vni vita est, mortui alteri certissima sit occasio: secundum etiam vniuscuiusque naturalem dispositionem, & secundum quod pijs exercitijs se quisque præparat, vt plurimum se applicare solet gratia diuina. Quamobrem non tam aliorum exercitia modocumque, quam

Voluntas Dei quomodo temper obseruanda sit.

Molesta sensualitati vt sint eligenda pig ceteri

Psal. 63.

Exercitia hominū quam sunt varia.

essentiales eorum virtutes imitandas tibi propones. Essentialis siquidem ad Deum via perpetuo sui similis manet ac inconcussa. Arripiendus tibi igitur est viuendi modus, qualem tua exigit vocatio. Ieiunia, vigiliae & id genus carnis macerationes haud parum quidem conferunt ad vitam spiritualem, verum si ob capiens naturam infirmitatem, ea tibi non tam remedio forent, quam exitio, tantundem inde tibi assumas, quantum virium tuarum imbecillitas permittit. Si medium tenere non potes, consultius est, ut paululum infra modum te contineas, quam temere superexcedas, ne postea eueniat (ut fere solet) ut naturae nimis immoderate oppressae, rursus nimis immoderate indulgendum sit. Quare in primis curandum, ut vitia solum in te mortificetur, Deoque per ardentem amorem inhaereas, sic tibi corporis diuturna vita grauius non adferret detrimenta. Atqui haec ihs dicta nolim, qui adhuc mundi huius carnisque illecebris toti addicuntur, quibus non carnis cura, sed afflictio potius moderata est assumenda. Ita semper obseruandum est, ad quid te Deus vocauerit, quidue abs te habere velit. Qui mentis suae scrinium, vitiaque sua accuratius obseruaret, ac seipso relicto, Dominum sequeretur, quomodo, quouocalle, Deus ipsum ad se pertrahere vellet, intusque apud sese permaneret, omnia sibi a Deo siue exterius, siue interius superuenientia lubens amplecteretur, cum gratiarum actione occultis Dei iudicij semper se submitteret, Deum potius quam seipsum tam in spiritu, quam in corpore spectaret, huic certo certius esset quid agendum, quid omittendum foret, omnesque difficultates bonis auius, nullo fere negotio transiliret. Quae primo inaequalia quandoque & extranea videntur, ea saepe utiliora comprobantur altissimis esse exercitijs. Deus autem talem suum amicum usque in finem aberrare non permittet, quibusuis etiam itineribus pergeret, modo consilijs sanioribus acquiescere vellet. Quum quis vera lance studioque perpendit quicquid facit vel omittit, omnes vias, mores, omnia verba sua, an forte quippiam in intimis suis, quod pure Deus non est deliteat, tum in multiplici sua inordinatione male se afflicto, (quam alias ne agnouisset quidem) crucem suam vigecuplo grauiorem inuenit, quam ij qui illam semper effugere quaerunt, defectusque suos penitius introspicere renuunt. Ac ita seipsum defectusque suos aded habet exploratos, aded numeratos, ut digitos proprios. Huiusmodi autem continua sui obseruatio, principio quidem dura videtur, & insuperabilis, atque consuetudine ipsa paulatim mollescet. Vehemens enim ille impetus, nimiusque ardor, quo intus ociosus & liber esse desiderat, ab omni hominem labe expurgat, ac purgatorij ignis poenas, hic in terris abluit.

ieiunia, ex-
niquae. Affli-
ctio: qua-
tenus affli-
mendae.

Obseruatio
sui continua
quam sic in
principio
difficilis.

Quomodo in operibus externis Deum in mente conseruare debeamus.

CAPVT XXV.

Vita verè solitaria & abstracta non tam in externa corporis separatione, quam intus in animi solitudine consistit. Et quemadmodum homini adhuc imperfecto necessaria est externorum omnium fuga, si integrè se ad Deum conuertere cupit, idem magno cum labore & dolore. Ita perfectus, cui difficilis non est ad interiora regressus, hac externorum fuga tantopere non indiget. Prænotandum enim